

lægge Regjeringen paa Hjerte at ſtaffe Grundlovens § 74 opfyldt. Jeg erindrer, at jeg, da jeg indbragte Andragendet, ogſaa omtalte dette Forhold, hvis endelige Ordning jeg tror vilde være beroligende for Mange, der nu anſe ſig for brøſtholbne ved Tingenes nuværende Tilſtand. Det er et Punkt, ſom det vilde glæde mig, om Regjeringen kunde tage under nærmere Overveiſe og ſaa i Anledning af dette Andragende, da man jo ſer, hvor forſkjellig Opfattelſen er hos Borgerne her i Landet med Henſyn til, om de Domme, der fældes i politiske Sager, ere for ſtrænge eller ikke; det vil alſaa ſige, om de ere reſpekterlige eller ikke; jeg tror, at Meget vilde forebygges, hvis vi havde en ſaadan Lov. — Den ærede Miniſter gjorde iøvrigt nogle almindelige Bemærkninger i Anledning af en Fremgangsmaade, der er bleven brugt her i Thinget i de ſenere Aar med Henſyn til Andragender, ſom ere indkomne hertil. Ihvorel jeg ikke har noget Sverv fra Udvalget til at udtale mig derom, og dette jo har ſin Ordſpører, føler jeg mig dog opfordret til at yttre min Mening om dette Punkt, idet jeg nemlig ikke ganſke kan dele den ærede Miniſters Anſkuelse. Den ærede Miniſter mente, at naar man henviſte til Regjeringen et Andragende, ſom denne tidligere havde behandlet, laa deri en Kritik af Adminiſtrationen. Det er nu min Mening, at der kan være Tilfælde, hvor det er aldeles berettiget, at der udtales Kritik fra Repræſentationens Side over Adminiſtrationen, idet det ikke altid er ſagt, at Repræſentationen bør gaa til de yderlige Skridt, ſom ligge i dens grundlovmæſſige Berettigelse, da nemlig de Ting, man pønſter at anſe over, kunne være af mere underordnet Beſtaffenhed, men dog ſaaledes, at det forekommer Repræſentationen, at der er Anledning til at udtale ſin Mening om Sagen ligeoverfor Miniſteren. Jeg kan alſaa ikke ſe noget Ubertigt deri, og man kan paa ingen Maade ſige, at Repræſentationen derved gjør Fordring paa at blive meddelagtig i Adminiſtrationen; den vil kun have en Mening om Adminiſtrationens Maade at føre Forretningerne paa, og dette kan være fuldstændig berettiget. Dernæſt ſagde den ærede Miniſter, at der kunde være viſſe Tilfælde, hvor Regjeringen ikke tidligere havde behandlet et Andragende, og hvor man alſaa henſtillede til den at tage et Villighedsheſyn. Det forekommer mig, at ogſaa i dette Tilfælde maatte Regjeringen lægge en viſ Nægt paa, at der kom en Tilfendegivelſe fra Repræſentationen, navnlig forſaavidt der var Tale om at foretage noget Videre fra Regjeringens Side, idet den da vidſte, om den havde Støtte eller Modſtand at vente fra Repræſentationens Side angaaende ſaadanne Skridt. Men efter det ønſkelige Forhold mellem Repræſentationen og Regjeringen, nemlig at der var Overensſtemmeſe imellem dem, forekommer det mig, at det vilde være ganſke rigtigt ogſaa fra Thingets Side at yttre ſig ligeoverfor Regjeringen, naar et ſaa-

dant Andragende var indkommet. Den ærede Miniſter gjorde iøvrigt i ſit Foredrag en viſ Forſkjel mellem Andragender, ſom havde en finantiel Betydning, og ſaadanne, der ikke havde det. Med Henſyn til de finantielle havde han ikke noget at indvende imod, at man yttrede ſig for Regjeringen, navnlig forſaavidt der kunde blive Tale om en Bevilling i Anledning af Andragendet. Men min Opfattelse af Miniſterens Udtaleſe i det Hele taget var en ſaadan, at det var, ſom om Miniſteren mente, at Repræſentationen paa en Maade gif udenfor det, den burde foretage ſig i Genhold til ſin grundlovmæſſige Stilling ligeoverfor Andragender. Da der imidlertid ikke i Grundlovens herhen hørende Paragrafer gjøres nogen Forſkjel paa, om Andragender ere finantielle eller ikke, men Grundloven overlader det ganſke til Thinget ſelv enten at tage Beſlutning om et Andragende, eller, hvis det ikke vil tage Beſlutning derom, da at henviſe det til Miniſteren, forekommer det mig, at den ærede Miniſter ikke fra Grundloven kan hente nogen Berettigelse for en Udtaleſe, der ſkulde gaa ud paa, at det var mindre rigtigt af Thinget at henvende ſig til Miniſteriet med Udtalelſer eller Henviſninger af Andragender, ſom ikke angik finantielle Sager.

Der er et Andragende, ſom jeg ligeledes har indbragt, fra et Sogneraad i den Valgkreds, hvorfra jeg er, og ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Rimeſtad) fandt komiſt. Det angaar iøvrigt en Sag, ſom er meget ſjælden for de Bedkommende, ſaa at det komiſte ikke er den Side af Sagen, hvorfra de Bedkommende have Anledning til at ønſte den betragtet. Iøvrigt endte det ærede Medlem med at ſige, at han vilde næſten gjøre de Bedkommende mere fornuſtige end Flertallet. Dette er allerede efter min Mening en ſtor Kompliment, idet Flertallet dog rimeligviſ ikke maa fraſkjendes Fornuſtighed, og dette Andragende har alſaa været heldigt endogſaa ligeoverfor det ærede Medlems ſtrænge Dom om Andragender i det Hele. Men Sagen er jo den, at dette Stamhus er et af dem her i Landet, der ere meſt betænkte paa at gjøre ſig den meſt mulige Fordel ud af det Bøndergods, der er ſaa ulykkelig at være kommen ind under det. Dette er meget beſkjendt; det har tidligere ved flere Leiligheder været Gjenſtand for offentlig Omtale, og det er mig beſkjendt, at den ærede Miniſter enten nu for

Rettelſe.

Sp. 5852: „119. Møde“ læs: „120. Møde“.